

Igra za življenje

Neža
Maurer

ČRNO
KOT UPOR

Čutim prihod novega.
Pripravljena sem.
V jetrih je slast življenja,
slast smrti.
Moj dih je svež gornjak,
ki zbistri nebo in misli.

Črno obleko si nadenem,
da je pot pred mano svetlejša.
Črna očala prisilijo misli,
da iščejo žareče barve.
Črne besede varujejo
pred lepimi lažmi.

NEKAJ
ALI NEKDO

Vsak od nas je samotna gora,
otok, mogoče zvezda,
ali nekaj še bolj samotnega,
temnega v temi.

Čudež je že to,
da se pojavi nekaj

ali nekdo,
ki to temo razžari.

In nič več.

KRUH LJUBEZNI Karkoli oplazi pogled,
ki se je ogrel ob tebi –
vse zagori.

Zažigam ceste, polja,
sive skale rdeče žarijo.

Morje buhti.

Nebo nad njim je krušna peč.

Svet bo postal hleb kruha
v ognju strasti.

PADATI Ležim v gnezdu tvojih besed.
Mehke so in voljne,
nabrane od pomladi do jeseni
nekega človeškega življenja;
posušene kot seno v stogu,
cvetlice v herbariju.

Sladko dremljem.

V grlu, do ušes in oči se dviga
pradavna želja: podati, padati
v naročje nagonov, usode,
mogoče v tvoje naročje.

Padati brez konca.

TUDI ŽALOST O sebi hočem govoriti.
JE DOM O žalosti, ki se vesi name,
kadar grem od ljubega.
Prvič in zadnjič, si zatrjujem.
Tudi mislim tako.

Vsakič
 je prvič in zadnjič –
 le žalost je stara in zmeraj hujša.
 Postaja dom.

VODENO Kot velika solza
 se potakam po svetu:
 čez stopnice, po stezah,
 čez zelenice, tržnice,
 čakalnice. Zlivam se v vlake,
 avtobuse, tramvaje.

Kdorkoli mi pogleda v oči,
 se umakne –
 da ima žalost
 prosto pot.

UKAZ Sama nesem ukaz
 za izvršitev kazni.
 *Težkih nog,
 še težjega srca.
 Korak za korakom.

Začudena spoznavam,
 da ostaja žalost za mano –
 kot da odtekam.

Je, kakor je.
 Kazen je plačilo
 za dejanje.
 Sama nesem ukaz.
 Prihranjeno mi bo ponižanje.

NA SLOVESNOST Na slovesnosti
 hočem biti trdna in zbrana –
 kot na sedmini:
 s srcem v roki,

z usodo v srcu.
Dvigniti dlan do ust
in použiti srce
kot kruh, kot strup.
Pogoltniti obup,
da se mi na licih
in v očeh
razcveti nasmeh –
kot se spodobi
za slovesnost.

PRED IZGONOM Sedenje, pogovarjanje,
pogledovanje skozi okno,
pitje kave,
tu in tam zapisana beseda,
zarisana misel.
Kakšna vsakdanja dejanja.
A vse počnem počasi,
zbrano, z vso svetostjo:
Nikoli več
ne bo čisto tako.

Te najine ure
so podobne tistim
pred izgonom iz raja.

MIR Počasi okopavam svojo njivico ob poti.
Nikamor mi ni treba potovati.
Radosti, ki gredo mimo,
postojijo, pokramljajo z menoj.

Zvečer si zarja izbere
moj obraz
za svoje nebo.